

[Holstein.]

Valutaregler hidtil aabenlyst har været benyttet til at stille Tyskland ugunstigere end England. Som Svar paa de sidste Maaneders Opgang“

— det var en Opgang i den danske Indførsel fra Tyskland i de sidste Maaneder af 1933, en Opgang, som havde til Følge, at Danmark ogsaa fik Lov til at eksportere mere til Tyskland —

„har den tyske Regering vist Imødekommehed og har dækket en Del af den stigende Smørimport ved Indførsel fra Danmark.“

Men saa føjes der til:

„Danske Importører har paa Grund af den ensidige Valutapolitik vænnet sig til at placere deres Indkøb andre Steder. Denne Kendsgerning viser, hvor meget Tyskland allerede er blevet skadet gennem den hidtidige Administrering af Loven. Bestemmer Danmark sig for at bibeholde Valutaloven og stille Tyskland ugunstigere ved Tildelingen af Deviser, saa vil dette utvivlsomt faa umiddelbare Følger for Reguleringen af den tyske Indførsel af Smør, Ost og Æg fra Danmark efter den 31. December 1933, og om Forhandling med Hensyn til Kvæget, hvilket der fra dansk Side i saa lang Tid har været ytret Ønske om, kan derhi saa Fald i endnu ringere Grad blive Tale.“

Se, det var, hvad et officielt tysk Regeringsblad havde at sige ved Udgangen af 1933 om den danske Regerings handelspolitiske Administration af Valutaattestordningen.

Nu vil jeg gerne rejse det Spørgsmaal, om disse Anker, om disse Bekymringer har mindre Begrundelse ved Udgangen af 1934, end de havde ved Udgangen af 1933. Jeg mener, der er saa meget mere Grund til at rejse det Spørgsmaal, som Tyskland i den nyere Tid er begyndt at vise mere Forstaaelse af Betydningen for den tyske Økonomi af Vareudvekslingen med Udlandet. Det er jo kun faa Dage siden, at den tyske Rigsoekonomidiktator og Minister, Rigsbankpræsident Schacht, i en Tale — jeg tror, det var paa et Ledermøde inden for det nationalsocialistsike Parti — henviste Selvforsynings Øg, som han kaldte det, til at holde sig mere i Stalden end hidtil, og det er Gang paa Gang i det forløbne Aar af den tyske Landbrugsminister blevet fremhævet, naturligvis i Forstaaelse med hans Kolleger, at Tyskland er villigt til Vareudveksling ogsaa for Landbrugsprodukter fra Udlandet i Forholdet 1:1, som ren Kompensationsudveksling og ikke paa det for Danmark ufordelagtige Grundlag, som det

vilde være, hvis det blev hævdet fra Tysklands Side, at Vareudvekslingen med os skulde finde Sted i det Forhold, som Tyskland har eksporteret til os og vi til Tyskland, saa at det kom til at ligne Forholdet 2:1, for paa saadanne Vilkaar vilde det være af problematisk Værdi for den danske Eksport at søge Vareudvekslingen med Tyskland forøget og udviklet. Nej, det er udtrykkelig erkendt, at man er villig til i Tyskland, ikke først og fremmest af Hensyn til de blaa danske Øjne, men i Tysklands velforstaaede Interesse, at udveksle i Forholdet 1:1, fordi man i stigende Omfang forstaaer, og jeg ved, at ledende tyske Landborepræsentanter er fuldt ud indforstaaet ogsaa med den Betragtning, at det kan ikke nytte den tyske Landmand, at han faar forholdsvis høje Priser for sine Produkter paa det tyske Hjemmemarked, hvis der ikke skaffes den brede tyske Befolkning Købeevne ved Eksport af den tyske forædlede Industriproduktion. Det handelspolitiske Problem for Tyskland er jo i Virkeligheden stort set analogt med det danske, blot at det for Tyskland gælder forædlede Industrivarer og for Danmark gælder forædlede Landbrugsprodukter.

Er det i de fremmede Staters Interesse at have et Valutasystem i Danmark, som i Virkeligheden prisgiver dem for administrativ dansk Vilkaarlighed, saaledes at udenlandske Eksportører til Danmark er afhængige af et dansk administrativt Naadesekretariat? De kan ikke tilrettelægge Kalkuler paa Grundlag af et Valutaattestsystem, der administreres suverænt, som man vil, fra dansk Side. Var det ikke i udenlandske Eksportørers Interesse — og jeg siger navnlig her til de engelske — at have faste Kontingenteringsaftaler med Danmark, ligesom vi har det for Landbrugs eksportens Vedkommende med England, i Stedet for ud i det blaa at være afhængige af, hvorledes Valuta-Naadesekretariatet administreres fra dansk Side. Det er jo da ogsaa naaet dertil, at der er ført Klager frem i det engelske Underhus over, at der ikke er blevet givet Valutaattester, hvor der var Grundlag for en Eksport af engelske Industrivarer til Danmark. Dette er nu set fra et engelsk Synspunkt, men det, der fra et dansk Interessesynspunkt, handelspolitisk, maa være det afgørende, maa dog vel være i størst muligt Omfang til Gengæld for Eksport af danske Landbrugsprodukter at faa de forædlede Industrivarer, som vi har Brug for, og som vi maa tage ind i Landet til Gengæld for Landbrugs eksporten — for saaledes er det overalt: vi kan ikke